

ללים

עליון קבוע סעד

י"ג שבט תשפ"ו | בשלח | 31.01.26 | גליון מס' 3428

עוד שנה חלפה, עוד שנה טרופה,

עשבים שוטים עלו בשביל ובגן.

רוח נאנת, את התריס פתח, ומכה בקיר הישן,

כמו קורא:

הביתה, הביתה,

באה עת לחזור,

מן ההרים, משדות זרים.

היום דועך ואין סימן.

הביתה, הביתה,

טרם רדת אור.

לילות קרים, לילות מרים,

קרבים עכשיו לכאן.

עד עלות השחר מתפללת לשלומך,

שבויה באזיקי פחדים, אני שומעת צעדים.

הביתה, הביתה, כי עוד לא ניתן,

כל מה שהובטח לנו מזמן.

תזכורת

פתיחת פשפש בשבת

בין 10:00 - 15:00

שבת שלום

הביתה / אהוד מנור

פתיחת שער חדש:

18:30

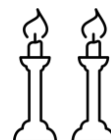
צאת שבת:

17:50

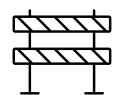
תהילים לנשים:

איילה רבי

כניסת שבת:

16:54

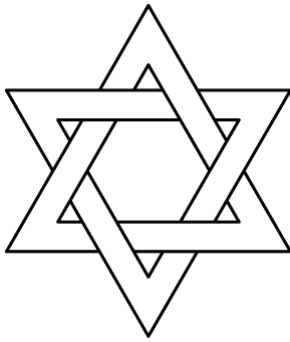

סגירת שער חדש:

16:00

לוח זמנים – ימי החול:

05:40←05:43	זמן טלית ותפילין
06:00	שחרית א'
06:45	שחרית ב'
08:05	שחרית בב"ס
09:13←09:15	סוף זמן קריאת שמע
17:05	מנחה וערבית
17:20←17:15	שקיעה
20:10	ערבית
21:00	ערבית ב' (שקד ג')

לוח זמנים – שבת בשלח:

16:54	הדלקת נרות
14:00	מנחה
17:04	מנחה, קבלת שבת וערבית
הרב בני לאו	שיעור ליל שבת
06:45	שחרית א'
08:00	שחרית עדות המזרח
08:30	שחרית ב'
	תפילת ילדים
גילי זיוון	שיעור פ"ש
12:30	מנחה א'
13:30	מנחה ב'
14:00	מנחה (בבית שנון)
16:00	מנחה עדות המזרח
16:15	תהילים לילדים אפרת ביליה
16:44	מנחה ג'
16:30	תהילים לנשים איילה רבי
17:50	צאת השבת

האישים בצלמא

השבוע עמדנו שוב בצמתים, (בתקווה שזו תהיה הפעם האחרונה), ללוות את רן גואילי הי"ד בדרכו האחרונה. המראה הזה - של חברי סעד, צעירים ומבוגרים, עומדים בשולי הדרך עם דגלי ישראל, מרגש אותי כל פעם. מעבר לאמירה הלאומית, יש בזה משהו שמשדר חוסן. גם פנימי וגם מקרין כלפי חוץ.

כשמדברים על החזרה המוקדמת שלנו מהמלון הביתה, ובטח אם משווים אותנו לקיבוץ השכן שלנו מדרום, בפרספקטיבה של זמן, נדמה שהחזרה הזו לא הייתה רק צורך אישי שלנו לשוב אל המוכר, (או לעזוב כבר את המלון) אלא שליחות אזורית. כשסעד עומדת על תילה, מאוכלסת ופעילה, היא משמשת כמגדלור של יציבות לכל עוטף עזה וחבל התקומה.

החוסן הזה מורכב מאינספור יוזמות – חלקן ממוסדות וחלקן פרטיות ושקטות שקורות בין השבילים – של חברים שמושיטים יד, שמבקרים, שתומכים ושמייצרים רשת של ערבות הדדית חוצת גדרות.

המשפט הקלישאתי אך יפה "כשהגלים מתחזקים, החזקים מתגלים", מראה שדווקא מתוך הטלטלה שעברנו במלחמת חרבות ברזל, מתגלה העוצמה של הקהילה שלנו. קהילה שיודעת לעצור את שטף היומיום כדי לחלוק כבוד, כדי לחזק את מי שזקוק לכך וכדי להזכיר לכולם שהשורשים שלנו כאן עמוקים וחזקים מאי פעם. שנזכה להמשיך להיות משענת זה לזה, ושהיחד שלנו יהיה מקור של נחמה ובניין.

לכבוד,

ברקאי אפרתי

דבר תורה / רוצי 309

נכון, כולם כתבו את זה, אבל יש לנו ציווי, "לא תוכל להתעלם".
בפרשת השבוע יוצאים בני ישראל ממצרים, סוף סוף חירות אחרי שנות השעבוד הנוראיות. בזמן החגיגי הזה, ההיסטורי, מהדהד ציווי משפחתי עתיק מלפני כמה מאות שנים:

וַיִּקְוֹז מִיָּשָׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עַבְדּוֹ כִּי הִשְׁפִּיעַ הַשֶּׁפִּיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֶת-לְהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִיתֶם אֶת עֲצָמוֹתַי מִן-הָאֶתְכֶם

מאות שנים עבר הציווי, מדור לדור, גם כאשר הדבר נראה חסר סיכוי. משפחות לחשו לילדיהם שיום אחד יבוא הניצחון, אור הגאולה, ואז לא נשכח מאחור את יוסף. וכך בתוך אימת השואה המצרית עבר ציווי שהשאיר בחיים את גחלת התקווה "פֶּקֶד יִפְקֹד אֶת-לְהִים אֶתְכֶם, וְהַעֲלִיתֶם אֶת עֲצָמוֹתַי מִן-הָאֶתְכֶם..."
כעבור שלושת אלפים שנה, עם ישראל שוב ניצב בפני טראומה לאומית. הטראומה הזו היתה גדולה ונוראית כל כך, אפילו בהסתכלות בין לאומית שהוחלט לציין יום זיכרון עולמי למאורעות התקופה ההיא, יום שחל בלי ששמנו לב השבוע:

"יום הזיכרון הבין-לאומי לשואה מצוין ב-27 בינואר, התאריך שבו שוחרר ב-1945 מחנה ההשמדה אושוויץ מידי הנאצים. תאריך זה שימש מדינות אחדות, ובהן גרמניה ובריטניה, כיום הזיכרון לשואה עוד קודם להחלטה האו"ם. לראשונה צוין יום זיכרון זה בשנת 2006, וההחלטה עליו התקבלה פה אחד באו"ם. ההחלטה מציינת את רצח היהודים ומיעוטים נוספים בידי הנאצים".

בשואה נרצחו כשישה מיליון יהודים, כל כך הרבה שמות ודורות ומשפחות שלמות כך שנקטעו שרשראות שלמות של זיכרון. יד ושם הוקם במטרה לתת שם לכל הנרצחים, במעין המשך לציווי העתיק של יוסף: "ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם ... אשר לא יכרת" (ישעיה, פרק נ"ה, ה')
ביד ושם הוקם היכל השמות:

"מאז שנת 1954 פועל יד ושם כדי להגשים את ייעודו ולהנציח את זכר שישה מיליון היהודים שנרצחו בשואה, על-ידי איסוף שמותיהם – הייצוג המובהק של זהותם... חשוב לאסוף את שמות הקורבנות – כדי להנציח את זכרו של כל אדם ואדם שנרצח, בצד סיפוריהם של המעטים ששרדו. אנו מקווים להשיב לקורבנות את שמותיהם ופניהם ובכך לסכל את כוונת הנאצים למחות את זכרם"
בימינו הצליחו אנשי יד ושם לאסוף כבר כמעט 5 מיליון שמות!

טראומה נוספת התרחשה עלינו בשמיני עצרת תשפ"ד, וגם בתוך הטראומה הזכרנו לעצמנו שננצח, ונזכור. והנה לאחר יותר משנתיים, בדיוק בשבוע בו אנו קוראים בפרשת השבוע על ציווי של יוסף ובו אנו מציינים יום יום השואה הבין לאומי אנו זוכים לעמוד בהבטחתנו ולהחזיר את החטוף האחרון, רן גואילי, מגן עלומים, ראשון לצאת ואחרון לחזור.

כל פעם שאנו אוכלים לחם ומברכים ברכת המזון אנו אומרים ברכה מיוחדת, ברכת הטוב והמטיב. המקור של הברכה הוא בתלמוד בבלי, מסכת ברכות, דף מ"ח, עמוד ב': "הטוב והמטיב" ביבנה תקנוה כנגד הרוגי ביתר, דאמר רב מתנא: אותו היום שניתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה 'הטוב והמטיב'. 'הטוב' – שלא הסריחו, 'והמטיב' – שניתנו לקבורה"

נברך כולנו בשבוע הזה:

בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ, מְלֶכֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל אֲבִינוּ, מְלֶכֶךְנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גֹּאֲלֵנוּ, יוֹצֵרֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלֶכֶךְ הַטּוֹב וְהַמִּיטִיב לְכָל, שֶׁפָּכַל יוֹם וָיוֹם הוּא הַיְטִיב, הוּא מִיטִיב, הוּא יִיטִיב לָנוּ, הוּא גִמְלָנוּ, הוּא גּוֹמְלָנוּ, הוּא יְגַמְלָנוּ לְעַד, לָחוּ וּלְחֹסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרֹחַ הַחַיָּה וְלִפְנֵי הַחַיָּה וְלִפְנֵי הַחַיָּה, בְּרַכָּה וְשִׁשְׁעָה, נְחֻמָּה פְּרִיָּסָה וְכִלְכֵּלָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם, וְכָל טוֹב; וּמְכַל טוֹב לְעוֹלָם אֵל יְחִסְרָנוּ!"

מה life

קיבוץ סעד אבל על פטירתה של חברתנו

מתי רפורט ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

(הספדים יפורסמו בגליון הבא)

קיבוץ סעד אבל על פטירתה של חברתנו

יוכבד גולד ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

הבן יוסי סופר לאמא יוכבד

"אמא תראי איך שהזמן חולף. בחוץ הטרקטור העיף, אוסף את הכותנה."

אימא נוף הקיבוץ שהקמת ובנית, ביחד עם אבא שאהבת כל כך, פסטורלי ושקט (עכשיו...) אך חייך בתוכו היו מלאי אתגרים, וכמו לביאה את גידלת אותנו. הקפדת לחנך לאהבת הארץ, פשטות ולאמונה גדולה ותפילה. בגיל צעיר מאד אבא נפרד מאיתנו ואת לקחת את משימת ההורות לבדך. השתדלת ועשית את המיטב בכאב ובנחישות.

עם השנים למדתי לראות את זה ולהוקיר. את האימהות שילבת ביחד עם תפקידך האחראי כאחות הקיבוץ, תפקיד שהיה חלק מאישיותך המסורה וחדורת מטרה.

לפני כשלושה חודשים ברגע של גילוי לב שאלת אותי – "יוסי, זה הפריע לך שהלכתי הרבה אחר הצהריים לטפל באנשים, ואתה נשארת בבית לבד?" עניתי בכנות "כן, היה לי קשה".

אכן הילדות שלי הייתה מלאת אתגרים היה בה הרבה אתגרים. בהתבגרותי למדתי לאהוב את הקושי ולחבק אותו, לנשום לתוכו ולצמוח ממנו, ולהבין שזה מה שעיצב את חיי.

אימא אני מודה לך על כל כך הרבה טוב ויושר שנטעת בי, בנשמתי ואני סולח על הקשה על הכאב ועל הטוב.

"אימא. אין כעס. רק סליחה ודי. הגיע זמן ללכת.

הי, אימא. תראי איך שהזמן חולף. בחוץ הטרקטור העיף, אוסף את הכותנה" (עילי בוטנר)

לכי לשלום, ונוחי בשלום. אבא ויעל ודאי מקבלים את פנייך באהבה והתרגשות.

נוחי בשלום. הגיע זמן לנוח. תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

יוסי

הספד לסבתא יוכבד

מה אומרים על אישה כל כך מופלאה וחזקה, אישה שהצליחה לנצח כמעט כל דבר בחייה?

כנערה צעירה ידעת להסתכל להיטלר הצורר בעיניים ולא להרכין ראש בפניו, ובהמשך חייך בצעירותך עשית מעשים משמעותיים וגורליים שהכתיבו לך את כל המשך חייך הארוכים מאד.

הכרתי אותך בצעירותך כיוכבד וזה היה לפני כ-75 שנים כשאת יחד עם שמואל ז"ל (או כפי שקראת לו במבטא יקי טהור שמואל...) אימצתם אותי לביתכם ולליבכם, תוך שדאגתם שארגיש כאחד מילדכם ללא שום הבדל, מה שנתן לי תחושת שייכות עמוקה שלא דעכה עד עצם היום הזה.

ימים אלה של ראשית המדינה והקיבוץ המשגשג, שהקמתם יחדיו, היו ימים של שמחה ועשייה ושל רוב טוב שופע. מאז חלפו להן עוד כ-75 שנים, שנים אשר במהלכן הפכת להיות בפי כולנו "סבתא יוכבד" ולא סתם סבתא אלא סבתא רבה רבה, והיו אלה שנים שלא כולן היו קלות, איבדת רבים מיקיריך הקרובים, את שמואל, את יעל ועוד נכד, נכדה, נין ואת אחי החתן אך ידעת לעמוד בכל הרעות האלה באומץ רב בכוח בלתי נדלה ושום רעה מרעות אלה לא הצליחו להכריעך.

זוכר אני במיוחד את ימי הצער והכאב הרב שהיו נחלת כולנו אבל במיוחד נחלתך בשעה ששמואל ז"ל הלך לעולמו בגיל כל כך צעיר. ויותר מכך זוכר אני את החלטתך לזקוף קומה ולהמשיך לחיות חיים מלאי עשייה, חיים טובים

וארוכים כשכל הווייתך אומרת "נזכור ולא נשכח" אבל נמשיך ונחיה חיים ארוכים ועשירים תוך עשיה רבה ומלאה.

אי אפשר שלא להזכיר את ימי הראשית שכולנו פחדנו מהנוקשות והייקיות שלך שלכאורה נדמית להם, ואי אפשר לשכוח את הימים שכולנו פחדנו כמעט עד מוות מהזריקות שהיית מזריקה לנו בימי היותך האחות המיתולוגית של הקיבוץ, אלא שברבות הימים, גילינו אישה שאמנם לכאורה הייתה קשה מבחוץ אך בתוכה הייתה רכה ומלאת חמלה.

זוכר אני ששחת לי לפני מספר שנים שאת מתכוונת להיות הראשונה בקיבוץ שתחצה מאה שנות חיים, ובכן, אכן עמדת במשימה זו בכבוד רב כשאת על רגליך ובמלוא ערנותך ולא רק זאת שהארכת ימים גם אחרי עמידתך במשימה זו אלא שהצבת בפני חברי הקיבוץ אתגר לא קל שיקשה מאד על מרביתם לעמוד בו.

ועכשיו, לאחר שניצחת את החיים וניצחת כל דבר שעמד בפניך. הרי שסיימת את מסכת חיך המופלאה והנך מצטרפת לשמואל היקר שהמתין לך בסבלנות רבה מאד 65 שנים ובטוח אני שתספרי לו רבות ונפלאות על משפחה גדולה וענפה שהצלחתם להעמיד ואת מרביתה הוא לא זכה להכיר.

אנו נפרדים ממך בצער אך תמיד תישארי בליבנו.

צביקה

צאוס סופר ליוכבד בשם הקהילה

לאחרונה אנחנו שבים ונפגשים כאן, למרגלות בית הכנסת שלנו בכדי להיפרד, מחברים וחברות שלנו שהלכו לבית עולמם. ומפעם לפעם גובר הצער. ובכל זאת, יש בפרידה שלנו מיוכבד, הרגשה מעט שונה. חייה של יוכבד, שזורים בהיסטוריה של סעד הפרוסה על פני כמעט 103 שנים ארוכות, מהן טובות ומהן קשות - ולא פשוטות.

יוכבד שנולדה בגרמניה, שלפני המלחמה, אהבה לספר לנו, שהייתה לה הזכות, לסרב להגיש זר פרחים להיטלר. היא עלתה ארצה, והייתה חלק משמעותי, מהגרעין המייסד של סעד. היא נישאה לשמואל, שהיה בריח מרכזי ביותר בסעד של אז, ועד מהרה נולדו להם יעל, נעמי, חנוש – ויוסי.

כבר בגיל צעיר נפרדה יוכבד משמואל, האיש שלה, שכה אהבה – אהבנו. אך כוס היסורים טרם התמלאה, ולימים נפרדה מיעל בתה הבכורה, משני נכדיה שמוליק ושרה, ואף מאחי חתנה - זיכרונם לברכה.

בין לבין, לבד מן העובדה שיוכבד שכנתנו האהובה, הייתה לנו לאמא שניה, יוכבד כיהנה שנים רבות כאחות והחובשת המיתולוגית שלנו. מי מאתנו אינו זוכר בכמה חמלה ואהבה טיפלה בנו, ואת הזריקות הסכמנו לקבל רק ממנה.

כך חלפו ועברו להן השנים, יוכבד לא שקטה על השמרים, והמשיכה לתרום מעצמה למען החברה. לאט לאט, היא נפרדה מחבריה ושכניה הטובים, שהשיבו את נשמתם לבוראם. אלה שאיתם בנתה את היצירה המופלאה, סעד בה אנו חיים.

אין לתאר כמה גאווה הייתה בה על כך שהיא אחרונת הראשונים, החברה הוותיקה ביותר, ועדיין ממשיכה במלוא המרץ. אי אפשר היה שלא להתפעל מן הסטנדרטים שהשאירה לנו מאחוריה. יוכי אהובה שלנו! את היית עבורנו סמל ומופת, וחרף שנותייך הארוכות השארת לנו מורשת מכובדת, של חלוצה מייסדת, קיבוצניקית אמיתית.

זו הזדמנות להודות מעומק הלב, לא רק לך, אלא גם לילדייך נכדייך – וחמישייך, שלא משו ממך לרגע בשנותייך האחרונות, כשהיית זקוקה להם.

יוכבד אהובה !

נוחי לך בשלום, את שלך עשית, ואנו לא נשכח אותך לעולמים.

צאוס כרם

תודה על אולפס לא תישכח (לזכרה של חברתנו יוכבד אולפס)

אני רוצה לשתף אתכם במקרה שקרה לנו, לעדנה רעייתי ולי, בעודנו צעירים, אי אז בקיבוץ של פעם. היינו נשואים והורים לארבעה ילדים. עידו היה בנו הרביעי. ערב שבת אחד, כאשר היינו בבית, ממש לפני ההליכה לחדר האוכל לארוחת השבת, הילדים שיחקו ביניהם. רק עידו, שהיה אז כבן שנתיים וחצי, קדח מחוס גבוה. חשבנו שזה יעבור, אמרו לנו לעטוף אותו מדי פעם במגבות רטובות להורדת החום. לפתע קראה לנו עינת בתנו, שישבה על ידו: "אמא! אבא! תראו! עידו עצם עיניים והוא לא מגיב!" ראינו שהוא מתחיל להכחיל בפניו ובכל גופו. עמדתי כולי רועד. קשה לתאר את ההרגשה שחלפה בי, שמא חס וחלילה הבן שלי הולך ממני... הרמתי אותו על הידיים, כשהוא שוכב, פתחתי את הדלת ורצתי במהירות מטורפת לביתה של יוכבד ז"ל, שהיתה האחות בקיבוץ וגרה במרחק שתי שורות של בתים מאחורינו. פתחתי את דלת ביתה בסערה, מבלי לדפוק. ראיתי את הספה בביתה, הנחתי את הילד עליה ולא הצלחתי להוציא הגה מפי, כשאני על סף בכי. יוכבד הביטה בעידו, ומיד, ללא מילה מיותרת, כרעה על הספה מעליו והחלה להנשים אותו מפה לפה. אינני זוכר כמה זמן נמשך הדבר, לי זה נראה כמו נצח - אבל יוכבד לא הרפתה, עד אשר לאט-לאט החל הצבע הבהיר לחזור ללחייו של עידו, והוא חזר לנשום בכוחות עצמו שוב. אחר כך הזעיקה יוכבד אמבולנס, נלקחנו לבית החולים, ושם אשפזו את עידו לשבוע ימים. אני זוכר שכאשר באנו לקחת אותו איתנו בחזרה לקיבוץ, האחיות והצוות הרפואי לא רצו לשחרר אותו. הם פשוט התאהבו בו ובחיוך שובה-הלב שלו... אני כותב בדיוק את מה שעדנה ואני הרגשנו וחוונו. עד היום הסיפור הזה חקוק בליבנו. קיבלנו במתנה את בנו בחזרה, והכל בזכותה של יוכבד, האחות המדהימה, ובשבילנו - המלאכית שהצילה את חייו! בבר-המצווה של עידו, ולאחר מכן, בחתונתו עם נועה, בתם של זהבה ועמוס, הזמנו אותה כמובן, והיא מאד שמחה. אין לי מספיק מילים בשביל לומר לה תודה ולחבק אותה את החיבוק הכי גדול על המעשה שעשתה. ותודה מעל הכל, כמובן, לבורא עולם, ועל כך שיוכבד היתה נוכחת באותו ערב שבת בסעד, והצילה את הבן שלנו. כמובן שסיפרנו לעידו ולכל המשפחה על כך. וליוכבד היקרה והאהובה: יהי זכרך ברוך.

יוסף כראון

30 לאורי יצרי

יום ה-30 לפטירתו של אבא-סבא אורי שלנו,

ביום רביעי- י"ז שבט, 4.2

עלייה לבית העלמין בשעה 16:00

לאחר העלייה נתכנס ללימוד, זכרונות וארוחת ערב במועדון לחבר.

המשפחה

צדכונים מלפני מ"א

קול קורא לנציגים/ות ציבור לוועד ההנהלה העסקית בסעד - דירקטוריון תאגיד האחזקות (דת"א)

בהמשך לפרסום הקול הקורא לתפקיד נציגים/ות ציבור לדירקטוריון תאגיד האחזקות (דת"א), נסגרה ההרשמה לתפקיד.

למכרז הוגשו חמישה מועמדים/ות, ומתוכם ייבחרו ארבעה נציגים/ות לכהונה בוועדה.

להלן הצגת המועמדים, כפי שנמסרה על ידם:

1. לזר סלעית

בת 46, חברת סעד. אגרונומית וד"ר למדעי הצמח, עם ניסיון רב שנים בניהול מערכות מורכבות, הובלת צוותים וקבלת החלטות אסטרטגיות בתנאי אירודאות.

בתפקידי הנוכחי כמנהלת מדעית בחברת אגריטק, אני נושאת באחריות רוחבית על תחומי מחקר, ייצור, רגולציה ותקציב, ופועלת בשוטף מול הנהלה, משקיעים ושותפים חיצוניים.

בעבר שימשתי כחברת הדירקטוריון החקלאי של סעד וכחברת מזכירות, מועצה והנהלה קהילתית, וצברתי ניסיון מעשי בממשק שבין כלכלה, קהילה ומנגנוני קבלת החלטות קיבוציים.

בוגרת קורס דירקטורים מטעם מוא"ז שדות נגב. מביאה איתי ראייה מערכתית, חשיבה ביקורתית, משמעת ניהולית ויכולת להציב גבולות ברורים בין אינטרסים קצרי טווח לבין יציבות וחזון.

אני מחויבת ללמידה, לדיסקרטיות מלאה ולקבלת החלטות מתוך אחריות לטובת הקיבוץ ועתידו הכלכלי.

2. הלפרין כרמל

בן 49, נשוי לשביט ואב ליהב, יהל, רביד רבקה וענבר.

בעל תואר ראשון בכלכלה ולוגיסטיקה. תואר שני במנהל עסקים - שיווק ותואר שני במדעי המדינה צבא וביטחון שנים רבות של ניסיון בתעשייה בתפקידי תפעול שונים, כולל ניהול מפעל בארה"ב וסמנכ"ל תפעול.

8 שנים של ניהול תאגיד האחזקות כאן בסעד בהם הובלתי את תאגיד האחזקות ממצב מורכב וקשה להצלחות גדולות.

חבר במספר דירקטוריונים ובוועדות שונות לאורך השנים.

הצלחת תאגיד האחזקות בפרט וסעד בכלל חשובה לי ואני סבור שאוכל לתרום מנסיוני ויכולתי כחבר דירקטוריון.

3. ברנע אורן

נולדתי בקיבוץ ובו הקמתי את משפחתי. עבדתי בגד"ש גידלתי מילונים, גזר ובהמשך הייתי מרכז הגד"ש. לאחר לימודי כלכלה הייתי מנהל המשק ויו"ר כלכלי, סה"כ 18 שנה (בשתי תקופות).

מחוץ לסעד שימשתי כסמנכ"ל, יו"ר ודירקטור במספר גופים. היום אני מזכיר ארגון מגדלי ירקות ויו"ר ודירקטור בכמה גופים רובם קשורים לחקלאות.

אחרי "תקופת צינון" שלקחתי לכמה שנים, נבחרתי בקדנציה האחרונה לחבר בדת"א. אני חושב שהכרת המערכות בסעד והניסיון הכללי שלי מוסיף לדירקטוריון.

שמחתי שפנו אלי להמשיך לקדנציה נוספת ומבקש את אמונכם לתפקיד חשוב זה.

4. בן אהרון אלדד

הגעתי לסעד לפני כ-10 שנים. בעל תואר בהנדסת מכונות. עובד בתעשייה ובמפעלים כ-18 שנים, בעיקר בתפקידי ניהול והנדסה תחום הטכני.

אני רואה בהצלחת תאגיד האחזקות של סעד גורם מהותי לשמירה על חוסנה וייחודה של הקהילה שלנו.

כחבר קיבוץ צעיר יחסית, אני מאמין במעורבות של דור ההמשך בעסקים המשותפים וככזה אני מבקש לתרום מיכולותיי לצוות דת"א. הצטרפתי לצוות לפני שנתיים וחצי, בהתחלה כמשקיף ואז כחבר מן המניין. נחשפתי במהלך תקופה זו, לאתגרים המעניינים שעל הפרק, וכן לפרטי העסקים והתהליכים המורכבים בעת הזאת. אני רואה בצוות עוגן קהילתי חשוב בתוך הפעילות המשקית. אשמח להמשיך את תפקידי בצוות.

5. עקיבא אסתר

נשואה ליניב, הורים לחמישה. זוכים להיות חברי סעד כבר מעל עשור. אני בעלת ניסיון ניהולי ואסטרטגי רחב, כיהנתי כמנכ"לית עמותה וכיום עובדת במטה משרד החינוך בהובלת פרויקטים לאומיים רחביהשפעה. לאורך השנים עסקתי בניהול והובלת תהליכים מורכבים, פיתוח והטמעת תוכניות, ניהול תקציבים ועבודה מול שותפים וגופים ציבוריים. אני חברת דירקטוריון פעילה (אישה יחידה לצערי), ומציגה את מועמדותי לקדנציה נוספת מתוך תפיסה שלרציפות של חלק מנציגי הקהילה יש יתרון משמעותי בלמידה, בשימור ידע ובהובלת תהליכים אחראית ומאוזנת, לטובת הקיבוץ ועתידו.

עדכון קצר ופנייה אישית

ברצוני לעדכן כי אני יוצאת לחופשה עד לסוף חודש פברואר. במקביל, חשוב לי לשתף כי נכון לעכשיו טרם הוגשו מועמדותות לתפקיד רכז/ת ועדת דת ולתפקידי נציג/ות ציבור להנהלה הקהילתית. קהילת סעד מתקיימת ומתפתחת בזכות חברות וחברים שבחרים להיות מעורבים ולקחת אחריות. אני מקווה שבתקופה הקרובה יימצאו מי שירגישו שזה הזמן לעצור, לשקול ולהצטרף למעגל העשייה הציבורית – למען המשך קיומה וחוסנה של הקהילה שלנו.

ליילק ויאדר

eljen אקני – קיבוץ סעד

דבר הקואלורית

קהילה יקרה, ה' עמכם! הסניף נמצא בימים אלו בשגרת חורף עם פעולות בשבתות וגם במהלך אמצע השבוע. דווקא בתוך השגרה הזו אנו מרגישים עד כמה הרצף והנוכחות הם אלו שיוצרים את האווירה, הקשר והמשמעות- לכן אנו מזמינים ונשמח מאוד לראות יותר חניכים שמצטרפים לפעולות, מגיעים, ולוקחים חלק, כל חניך שמגיע מוסיף המון! כמידי שנה, נצא השבוע בע"ה למסע ט"ו בשבט- והפעם נטייל בבתרונות רוחמה. מחכים בהתרגשות לכל החניכים המתוקים!!!

תא"ר

"שתלתם ניגונים בי

אמי ואבי

ניגונים מזמורים שכוחים

גרעינים גרעינים נשאים לבבי

עתה הם עולים וצומחים"

(פניה זרעטין)

חזרי קהילת סגד מוצמנים

אפרז קהילתי אכזבז ל"ו זשזל

יום שני | ט"ו בשבט | 2.2 | בחד"א ימין

17:00 התכנסות, צמחת יצירה זרוח החג

17:30 שירה זצ'זור זמזון שירים וניגונים

18:00 ארוחת פרז קה

מחכים לכם!

וצדת תרבות

קהילה יקרה. ועדת תרבות מזמינה אתכם לאירוע קהילתי לכבוד טו בשבט. הושקעה המון מחשבה כדי שהאירוע יתאים למגוון הגילאים בקהילתנו, נשמח לראות את כולם.

התנועה ואנחנו

עם הפנים לאחור ואף הצד

יהי זכרו של רן גוילי הי"ד 'מגן עלומים' ברוך - השבתו של החלל האחרון רן גוילי הי"ד עמדה בלב השבוע. הראשון לצאת והאחרון לשוב. רן לחם בגבורה והיה עבורנו מהות וסמל! זה הזמן להביע תודה והערכה גדולה במעגל התנועתי שלנו, לקבוצת "תמיכה במשפחות החטופים". קבוצת ווצאפ שהייתה במה להתארגנויות, להיוועצות בין קיבוצית ולהתגייסות למשימת השבת החטופים. לקבוצת 'ספירה מחושך לאור' שייסד עציון הראל מיבנה ואת קבוצה 'תפילה של חצי דקה ביחד' - שמע ישראל! שיסדה נחמה שפילמן מטירת צבי ותחזקה באדיקות - מדי מלק ממעלה גלבע.

שבת בעין גדי - בסוף השבוע האחרון התכנסו מעל מאה איש ואשה לשבת הקיבוץ הדתי בעין גדי. מיום חמישי בצהריים ועד מוצאי שבת זכו המשתתפים לטיולים לרוב, ערב שירה תחת כיפת השמיים, שיחות והרצאות, ארוחות ופינוקים, מזג אויר משובח, אך מעל הכל, וכך מתבהר גם בעקבות המשוב שנשלח, שבת אחים ואחיות של ממש. תודה לכל השותפים, הסוחבים, המנקים, המפרגנים, השוטפים - והם רבים וטובים, ונתראה בע"ה בשבתות הבאות.

כנס ארכיונאים - השבוע התקיים בקבוצת יבנה כנס לארכיונאים בקיבוץ התנועה, העוסקים בשמירה על הזיכרון המשותף שלנו. הכנס, שאורגן והובל על ידי נחמיה רפל, מנהל ארכיון התנועה, עסק בשאלות של זיכרון, זהות, ובאתגרי הארכיון בעידן משתנה - מתוך הבנה עמוקה שהעבר איננו רק מה שהיה, אלא תשתית חיה לעתיד. צדוק דורלכר, מנהל אגף קהילה ברוך ואמר: "הארכיון הוא הזיכרון החי של התנועה, של הקיבוצים ושל האנשים - המקום שבו ההחלטות, החלומות, ההצלחות וגם הכישלונות מקבלים הקשר, עומק ומשמעות." תודה לנחמיה ולכל השותפים והמשתתפים!

מאמינים בחינוך - מפעלי החורף, י"א י"ב - בשבוע האחרון הסתיימו ארבעת מפעלות החורף של התנועה שמהווים מהלך חינוכי רציף שמלווה את בני ובנות הנוער הנפלאים שלנו בשנות העיצוב שלהם שמתחיל ב**עיסוק בזהות**, במורכבות ובשאלות של שייכות - בין דתי לחילוני, בין אישי לציבורי, בין עבר לעתיד. ממשיך למפגש עם שאלות של **צדק חברתי**, אחריות, כסף וערכים - ומה תפקידנו בעיצוב חברה טובה והוגנת יותר וממשיכים גם לעיסוק עמוק ב**דמוקרטיה**, מחלוקת, זהות אזרחית וביכולת להכיל **מורכבות** - מתוך נאמנות לערכים ומתוך אחריות לחברה הישראלית. את המפעלות הובילה מח' חינוך באגף קהילה בראשות אפרת שלומי, יחד עם רוני אש - רכזת הנוער של התנועה, בשותפות עם צוותי חינוך והדרכה מסורים, רובם ככולם בוגרות ובוגרי המפעלות בעצמם - עדות חיה לרצף חינוכי, לצמיחה מבפנים ולהמשכיות של דרך.

פורום צמיחה דמוגרפית במפגש הפתיחה השנתי זכה לנוכחות מנהלי קהילה, מנהלי צמיחה דמוגרפית ורכזי ועדות קליטה מרוב יישובי התנועה. קדמה לו עבודה יסודית של מסע בין קהילות התנועה, הקשבה לשטח והבנה ברורה: **נושא הצמיחה והקליטה הוא האתגר המרכזי שמעסיק כיום את הקהילות שלנו** - והוא דורש ליווי מקצועי, שיח עומק וחשיבה משותפת. המפגש, בהובלת ובהנחיית צדוק דורלכר, מנהל אגף קהילה בתנועה, עסק בזהות הקהילתית: מיהו הנקלט האולטימטיבי? הצמיחה המואצת המבורכת ביישובי התנועה מובילה לכניסת אנשים חדשים רבים ולהשפעה על זהות היישובים, מה שמסביר איזו אחריות גדולה מונחת על כתפיהם של רכזי הצמיחה והקליטה. תודה לצדוק ולתהילה על הובלת המפגש. פנינו כבר למפגש הבא...

ערה צמרון

ואחרי המכירות הפעילה

מקום יפה לקפה (או תה) – באר מרווה

אני משער שרובכם המוחלט מכיר את המקום, ואת התופעה, אך לבודדים שאינם מכירים, וגם לאלו שמכירים, אשמח להזכיר שברגעים אלה ממש התחילה הפריחה המדהימה של הכלניות באזורינו !

אז קצת על הכלניות, או יותר נכון בשמה המדויק "כלנית מצויה" - מדובר על פרח בר מוגן אשר גדל ברחבי ארץ ישראל, בעיקר בדרומה. הכלנית שייכת למשפחת הנוריות והיא למעשה סוג של גאופיט רב שנתי, אשר פורחת בין החודשים ינואר עד אפריל. בניגוד למה שרבים חושבים כלנית אינה רק בצבע אדום, ישנן גם כלניות בצבע כחול! לגבי היער - יער שוקדה ניטע ע"י קק"ל בשנת 1957, והעצים ברובם מינים של עצי איקליפטוס, אורן וקזוארינה, שהוכיחו את התאמתם למישורי הלס ולתנאי האקלים של אזורינו במערב הנגב. כמו כן צומחים ביער עצי אשל ותיקים שניטעו כנראה בימי המנדט הבריטי ואולי אף בשלהי התקופה העות'מאנית.

ספציפית לגבי באר מרווה, הבאר נמצאת בחלקו הצפוני של היער, כקילומטר ממזרח לקיבוץ עלומים. הבאר מנציחה את מרווה בבואן, בת קיבוץ עלומים, שמתה ממחלת הסרטן בהיותה תלמידת כיתה י"ב. קצהו העליון של הבאר בולט מהאדמה ככיפה. לבאר זאת, שרבים כמוהה נבנו בנגב המערבי בתקופה הביזנטית, יש סיפור מיוחד. האזור מכוסה כולו בשכבה עבה של אדמת לס רכה, ואי אפשר לחצוב בו בורות בסלע כפי שנעשה במקומות אחרים בארץ ישראל. התושבים הקדמונים התחכמו, חפרו בורות באדמה ובנו להם דופנות אבן. בעבר היתה הבאר שקועה בקרקע עד צוואר, אך במשך השנים נסחפה הקרקע מסביבת הבאר ועתה ראשה חשוף לאוויר העולם.

לאורך היער ובפרט בבאר מרווה קיימות פינות ישיבה, וכמו שצינתי בהתחלה - ממש ברגעים אלו היער החל להיכבד בפריחה אדומה מרהיבה של הכלניות. מומלץ להגיע בעיקר באמצע שבוע, מכיוון שבימי שישי מגיעים ליער מטיילים ומבקרים מכל רחבי המדינה, ולנו יש את הזכות להיות שכנים לתופעה המדהימה הזו, אז כדאי לנצל את זה ולהגיע בזמנים פחות עמוסים.

איך מגיעים: כרגע כניסה לאזור באר מרווה מכיוון עלומים חסומה (עבודות בכביש), לכן ישנו שילוט בולט איך להגיע לשם דרך יער שוקדה.

אורי יזרעלי

מכתב תודה

לכבוד חברי וחברות קיבוץ סעד היקרים,
ברצוננו להביע את תודתנו והערכתנו הכנה על תרומת הפקעות מחממות הקיבוץ לכפר הנוער ויצו גן ונוף.
התרומה הנדיבה שלכם תורמת רבות לחזות ולנראות של הכפר, משדרגת את המרחבים הציבוריים ומוסיפה צבע, עושר וחיות לסביבת החיים והלמידה של חניכינו.
עבור בני ובנות הנוער, הסביבה הפיזית היא חלק משמעותי מהחוויה החינוכית, והיופי, הצבע והטיפוח משפיעים ישירות על תחושת השייכות, הגאווה והבית.
ברצוננו להודות תודה אישית ומיוחדת לאיציק ושעיה לייכטר- מנהלי החממות בקיבוץ- על הנכונות, הליווי, העזרה האישית, והמחויבות. מעורבותכם ויחסכם האישי הפכו את התרומה למשמעותית אף יותר.
מעבר לערך האסתטי, יש בתרומה שלכם גם מסר של ערבות הדדית, שותפות וחיבור בין קהילות – ערכים העומדים בלב העשייה החינוכית שלנו.
אנו מודים לכם מקרב לב ומאחלים המשך עשייה חקלאית וחברתית פורייה ומבורכת.
בברכה ובהוקרה,

יפעת זילברמן

מנהלת כפר הנוער ויצו אן ונוף

קהילת סעד חמה, צוטפת ותומכת – אש"כט ואש"ינו

עם תום ימי השבעה על אבינו, דודה זהבי, שנפטר שבע ימים ושבע מעשים, ברצוננו להודות לקהילת סעד. במשך כל השבעה לא פסקו מלהגיע לסייע, לנחם, לעודד, להשתתף בתפילות, להביא תבשילים ומיני מאפים וסלטים. הרגשנו חוסן קהילתי סעדוני שאין דומה לו.
מודים, לרב ארי שליווה אותנו בנתיב ההלכות והמנהגים, לאיתן הימן, נציג חברא קדישא, שדאג לצורכי האבלות, לנטע בן עמי על ההנגשה של הנהלים.
יהי רצון שהכוחות הרבים יפריחו את הקהילה בימים שמחים ומלאי עשייה מבורכת ומקרבת. נייחל כי הבתים המתרוקנים ישובו ויתמלאו בצחוק מתגלגל של ילדים.

מודים ומרגישים זכות גדולה,
חיים, אורנה, תרצה ויורם לבית זהבי,
וגם ג'ו העובד המסור שזכה לליווי ותמיכה.

שלושים לאהובנו אבא / סבא דודה זהבי

ביום שלישי כ"ג שבט, 10.2

16: 30 – התכנסות בבית העלמין

17: 15 – תפילת מנחה במועדון לחבר

כיבוד

17: 30 (משוער) לימוד ודברים לזכרו

18: 00 הסרט על דודה – חייו ופועלו (סיום משוער 19: 00)

המשפחה

שלום לכולם

אני מוצא לנכון לעשות סדר במספר נושאים שעלו בתקופה האחרונה. כחלק מהמחויבות שלי לשיח פתוח ולשקיפות, חשוב לי שתכירו את תמונת המצב כפי שהיא, ואת התהליכים שקורים "מאחורי הקלעים".

תקציב 2026:

אני מניח שעולות שאלות למה בסוף ינואר עדיין אין תקציב סגור. הסיבה פשוטה: היו חילופי הנהלה בקהילה וגם שינויים/חילופים בהנהלת החשבונות, וזה יצר פער בקצב העבודה.

המטרה שלי היא שעד שבוע הבא נגיש טיוטת תקציב להנהלה, כדי להתחיל דיון מסודר.

חשוב לי לומר גם משהו על התפיסה: בעיניי התקציב הוא כלי ולא מטרה. הוא אמור לספר את הסיפור של הקהילה, והמספרים צריכים לגבות את זה.

השנה הזו מורכבת גם בגלל קיטון משמעותי במקורות חיצוניים אחרי שנתיים של מלחמה: פילנתרופיה, קרנות ומענקים מצטמצמים. בתוך זה אנחנו צריכים לחשוב יצירתי: איך שומרים על שירותים, ובמקביל בונים תכנית שתהיה בר-קיימא גם בעוד שנתיים-שלוש, כשהדברים צריכים "לעמוד בזכות עצמם".

המטרה היא לצמצם ככל האפשר פגיעה בשירותים, ולבנות את זה בצורה מסודרת, שקופה ואחראית. יש גם דילמות ניהוליות אמיתיות - אני אביא אותן להנהלות בצורה מסודרת, כדי שתתקבלנה החלטות על בסיס תמונה מלאה ולא על בסיס שמועות או פרשנויות.

אם למישהו יש שאלות/תהיות/פרשנויות - אני מעדיף שיחת טלפון - תתקשרו אליי. אני אומר את הדברים בצורה הכי כנה.

השלמת גיוס הנהלת הקהילה:

אנחנו רוצים להשלים את גיוס הנהלת הקהילה. בעיניים שלי הנהלת הקהילה היא כוח משמעותי להשפיע ולשנות. אני עדיין לומד את הקהילה ואת ההיסטוריה שלה בזמן הקצר שלי פה, ובמקביל חשוב לי להרחיב את מעגל השותפות: לחזק את מי שכבר נרשמו בעוד אנשים עם רצון לעבוד יחד, כדי שנוכל לדחוף קדימה את הקיבוץ.

נראות ובטיחות:

במרחב הציבורי אני פועל לקידום נושאי הבטיחות והנראות בצורה סדורה, אך חשוב לזכור: תוכניות עבודה הן רק חצי מהפתרון.

כדי שהתוכניות יצליחו, אנחנו זקוקים להרגלים של כולנו בשטח. שיתוף פעולה פשוט ביומיום מייצר תוצאה מיידית.

אני זמין לשאלות, הבהרות או פשוט לשיחה קצרה לרוב, זה פותר סימני שאלה ופרשנויות. שבת שלום.

עד' ד/ר'

אנה הקהילה